

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr. 116

din 28 februarie 2012

Prin Hotărârea nr. 804/25.10.2011, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a aprobat efectuarea de verificări directe cu privire la dosarele de mare corupție aflate pe rolul instanțelor, din perspectiva managementului de caz, cauzele supuse verificărilor fiind selectate după următoarele criterii:

- calitatea persoanelor - inculpați în aceste dosare (persoane ce ocupă funcții de demnitate publică: parlamentari, miniștri, secretari de stat, conducători ai autorităților administrative centrale, prefecți, consilieri județeni/președinți de consilii județene etc.);
- aspecte de natură pecuniară - valoarea prejudiciului creat - minim ;
- durata procedurilor și riscul intervenției prescripției răspunderii penale în raport și de perioada în care s-a efectuat urmărirea penală.

În temeiul hotărârii mai sus amintite s-au efectuat verificări directe cu privire la dosarele de corupție la toate Curțile de Apel - în perioada 14.11.2011 - 20.01.2012 - și la Înalta Curte de Casație și Justiție, în perioada 05.01.2011 - 20.01.2012.

Analizând raportul Inspecției judiciare nr. 2788/IJ/2241/SIJ/2011, privind analiza dosarelor de mare corupție aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și pe rolul curților de apel și instanțelor arondate acestora, din perspectiva managementului de caz, Secția pentru judecători reține următoarele:

La data efectuării verificărilor, pe rolul instanțelor se aflau un număr total de 130 de dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, dintre care: 35 de dosare cu o vechime cuprinsă între 5 ani și 10 ani, 42 de dosare cu o durată a procedurii cuprinsă între 3 ani și 5 ani, 48 de dosare cu o vechime cuprinsă între 1 an și 3 ani, 5 dosare cu o durată a procedurii mai mică de un an, durata procedurii fiind calculată de la data înregistrării dosarelor în sistem. Nici unul dintre dosarele verificate nu avea o vechime mai mare de 10 ani.

Distinct, pentru fiecare instanță verificată, situația se prezenta astfel:

La Înalta Curte de Casație și Justiție se aflau pe rol 32 de dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, dintre care: 6 dosare cu o durată a procedurii cuprinsă între 5 și 10 ani, 13 dosare cu o vechime între 3 și 5 ani și 13 dosare cu o vechime între 1 și 3 ani.

La Curtea de Apel Alba – Iulia și instanțele arondate acesteia se aflau pe rol 7 dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, dintre care: 3 dosare cu o vechime între 5 și 10 ani, 2 dosare cu o vechime între 3 și 5 ani și 2 dosare cu o vechime între 1 și 3 ani.

Curtea de Apel Bacău și instanțele din raza sa teritorială aveau pe rol 4 dosare cu obiect infracțiuni de corupție, dintre care: 2 dosare cu o vechime între 5 și 10 ani, 1 dosar cu o vechime între 3 și 5 ani și 1 dosar cu o vechime între 1 și 3 ani.

La Curtea de Apel Brașov și instanțele arondate au fost verificate 8 dosare cu obiect infracțiuni de corupție, 3 dintre acestea având o vechime cuprinsă între 5 și 10 ani, 3 dosare având o vechime cuprinsă între 3 și 5 ani și 2 dosare având o vechime între 1 și 3 ani.

La Curtea de Apel București și instanțele arondate acesteia au făcut obiect al verificărilor 43 de dosare, dintre care: 19 dosare se aflau pe rolul Curții de Apel București, 10 dosare se aflau pe rolul Tribunalului București, 8 dosare se aflau pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, 3 dosare se aflau pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București, un dosar pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 București și 2 dosare pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București.

Dintre cele 43 de dosare verificate: 11 dosare aveau o vechime cuprinsă între 5 și 10 ani, 18 dosare aveau o vechime cuprinsă între 3 și 5 ani, 10 dosare aveau o vechime între 1 an și 3 ani și 4 dosare aveau mai puțin de un an vechime.

Pe rolul Curții de Apel Cluj și instanțelor din raza sa teritorială se găseau 8 dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, dintre care: un dosar cu vechime între 5 și 10 ani, 1 dosar cu vechime între 3 și 5 ani, și 6 dosare cu vechime între 1 și 3 ani.

La Curtea de Apel Constanța și instanțele arondate acesteia se găsea un singur dosar având ca obiect infracțiuni de corupție, acesta având o vechime între 3 și 5 ani.

La Curtea de Apel Craiova și instanțele din raza sa de competență se aflau pe rol 6 dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, dintre acestea: 2 dosare având o durată a procedurii cuprinsă între 5 și 10 ani, un dosar cu o vechime între 3 și 5 ani și 3 dosare cu o vechime cuprinsă între 1 an și 3 ani.

La Curtea de Apel Galați și instanțele arondate au fost verificate 3 dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, un dosar cu o vechime cuprinsă între 5 și 10 ani și 2 dosare cu o vechime între 1 an și 3 ani.

Pe rolul Curții de Apel Iași și instanțele arondate se regăseau 6 dosare de corupție, câte două din fiecare categorie de vechime (5-10 ani, 3-5 ani, 1-3 ani).

Curtea de Apel Oradea și Curtea de Apel Ploiești și instanțele arondate acestora aveau pe rol câte două dosare de corupție, câte unul cu o vechime cuprinsă între 5 și 10 ani și câte unul cu o durată a procedurii situată între 1 an și 3 ani.

Curtea de Apel Pitești și Curtea de Apel Târgu-Mureș și instanțele arondate acestora aveau pe rol câte 3 dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, toate cu o durată a procedurii cuprinsă între 1 an și 3 ani.

La Curtea de Apel Timișoara și instanțele arondate acesteia au fost verificate două dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, ambele cu o durată a procedurii cuprinsă între 5 ani și 10 ani.

Numărul cel mai mare de dosare privind infracțiuni de corupție se înregistra la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție - 32, urmată de Curtea de Apel București – 19 și Tribunalul București – 10 dosare și Judecătoria Sector 1 București – 8 dosare, la nivelul celorlalte curți de apel numărul dosarelor cu acest obiect nedepășind 8 dosare (pentru toate instanțele arondate). Dosarul cu vechimea cea mai mare în sistem – 9 ani, se afla pe rolul Curții de Apel Bacău, dosare cu o vechime mai mare de 8 ani înregistrându-se la Înalta Curte de Casație și Justiție – 3, Curtea de Apel București – 2 și

Curtea de Apel Oradea – un dosar. Ponderea principală a fost reprezentată de dosarele cu o vechime de până la 3 ani – 53 (dintre care 14 au o vechime mai mică de 2 ani), dosare cu o vechime între 3 și 5 ani fiind în număr de 42, iar cu o vechime mai mare de 5 ani – 35.

Secția reține faptul că, de la momentul la care s-a dispus efectuarea verificărilor - octombrie 2011 și până la data efectuării acestuia, au fost soluționate definitiv 12 cauze privind infracțiuni de mare corupție – 8 de către Înalta Curte de Casație și Justiție și câte 2 de Curtea de Apel București și Curtea de Apel Ploiești, numărul acestora fiind semnificativ în raport de numărul total al cauzelor de acest gen înregistrate în prezent pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, aspect ce relevă că maniera de lucru adoptată de instanța supremă și măsurile organizatorice dispuse la nivelul secției penale au avut rezultatele scontate în ceea ce privește accelerarea ritmului soluționării cauzelor.

Inspekția judiciară a apreciat că se impune monitorizarea în continuare a dosarelor privind infracțiuni de mare corupție, pentru a se realiza evaluarea măsurilor adoptate de instanțe și evoluția modului de instrumentare a acestora și a se realiza verificări punctuale unde se va impune.

Analizând aspectele prezentate pe larg de către Inspekția Judiciară în cuprinsul raportului întocmit, Secția reține că prelungirea duratei procedurii s-a datorat predominant unor cauze obiective:

- invocarea excepției de neconstituționalitate a diferitelor dispoziții legale, ce a impus derularea procedurii de sesizare a Curții Constituționale și suspendarea cauzei până la soluționarea respectivelor excepții;
- formularea și încuviințarea cererilor de amânare ale părților pentru angajare apărători, pentru studierea dosarului și pregătirea apărării pentru imposibilitatea de prezentare a apărătorilor aleși sau pentru imposibilitatea de prezentare a inculpaților;
- necesitatea administrării unui probatoriu complex;
- dificultățile legate de îndeplinirea procedurii de citare cu părțile;
- parcurgerea mai multor stadii procesuale ca urmare a casării cu trimitere spre rejudecare;

- formularea unor cereri de strămutare, urmată de suspendarea judecății până la soluționarea acestora;

- modificarea calității persoanelor trimise în judecată și modificarea dispozițiilor legale ce reglementează competența după calitatea persoanei;

- necesitatea soluționării cererilor și excepțiilor (altele decât cele de neconstituționalitate) invocate de părți pe parcursul procedurii judiciare.

Totodată, Secția reține că au fost identificate și situații (cu o incidență redusă în practică) în care temporizarea procedurii s-a datorat unor cauze subiective:

- lipsa de fermitate în aplicarea de sancțiuni procedurale părților și participanților la procedurile judiciare vinovați de tergiversarea soluționării cauzelor;

- întârzierea în redactarea hotărârilor judecătorești pronunțate;

- administrarea probelor în etape;

- insuficienta studiere a dosarelor;

- acordarea unor termene lungi, cu consecința lipsirii de eficiență a dispozițiilor prevăzute în Legea nr. 202/2010 în vederea accelerării judecății.

Analizând principalele cauze obiective care au dus la temporizarea procedurii, identificate în urma verificărilor efectuate, Secția reține următoarele:

1. Invocarea excepției de neconstituționalitate a diferitelor dispoziții legale, ce a impus derularea procedurii de sesizare a Curții Constituționale și suspendarea cauzei până la soluționarea respectivelor excepții, a reprezentat una dintre principalele cauze care au condus la temporizarea procedurii.

Modul în care a fost reglementată procedura de soluționare a excepției de neconstituționalitate, anterior modificărilor aduse prin Legea nr. 177/2010, a încurajat părțile să formuleze numeroase cereri de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a diferitelor dispoziții legale, de multe ori, acest drept procedural fiind exercitat cu depășirea limitelor stabilite de lege sau contrar scopului pentru care a fost acordat de legiuitor.

Dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 republicată și modificată și dispozițiile art. 303 alin. 6 Cod procedură penală, anterior modificărilor dispuse prin Legea nr.

177/2010, prevedeau obligativitatea suspendării judecării în cazul în care se admitea cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate.

Prin Legea nr. 177/2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 672/04.10.2010 alin. 5 al art. 29 din Legea nr. 47/1992 și alin. 6 al art. 303 Cod procedură penală (care prevedeau suspendarea de drept a cauzei, în situația în care s-a admis de instanță cererea de sesizare a Curții Constituționale) au fost abrogate, totodată dispunându-se modificarea alin. 4 al art. 29 din Legea nr. 47/1992, în sensul instituirii în sarcina instanței a obligației ca, odată cu încheierea de sesizare, să trimită Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare cu acestea.

Înlăturarea dispozițiilor privind suspendarea de drept a cauzelor pe durata soluționării excepției de neconstituționalitate (punându-se la dispoziția părților, prin Legea nr. 177/2010 instrumente prin care să poată reforma hotărârile pronunțate după soluționarea excepției de neconstituționalitate, în situația admiterii acesteia) reprezintă o măsură legislativă importantă care a contribuit la înlăturarea uneia dintre principalele cauze care a condus la prelungirea duratei procedurilor și care exceda posibilităților de control și remediere puse la dispoziția instanțelor de judecată de normele procedurale.

În marea majoritate a dosarelor ce au făcut obiectul prezentelor verificări s-a invocat cel puțin o astfel de excepție, cu consecința alocării unor termene pentru discutarea, soluționarea cererii de sesizare a Curții Constituționale, a unui eventual recurs împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de sesizare a instanței de contencios constituțional și pentru soluționarea excepției.

De exemplu, pe parcursul instrumentării dosarului nr. _____, soluționat în fond de Curtea de Apel Iași la data de _____, au fost invocate cinci excepții de neconstituționalitate, care au necesitat un interval mare de timp pentru soluționare, fie urmare a sesizării Curții Constituționale, fie urmare a promovării recursului împotriva încheierilor prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale.

Astfel, o primă suspendare a judecării a avut loc în perioada 13.09.2007 - 18.03.2008. După reluarea judecării, prin încheierea din 25.02.2009, s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu privire la o altă excepție de neconstituționalitate

invocată de un inculpat, recursul declarat împotriva acestei încheieri fiind soluționat de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 25.03.2009. La termenul de judecată stabilit, după restituirea cauzei de către instanța de recurs - 15.04.2009, același inculpat a invocat din nou o excepție de neconstituționalitate, cererea de sesizare a Curții Constituționale fiind respinsă prin încheierea din 16.04.2009.

Recursul declarat împotriva acestei încheieri a fost admis de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 13.05.2009 și pe cale de consecință, s-a dispus sesizarea Curții Constituționale. După reluarea judecării a fost invocată, la termenul din 31.03.2010 o nouă excepție de neconstituționalitate de către același inculpat, la care au achiesat și ceilalți inculpați, instanța de judecată dispunând admiterea cererii de sesizare a Curții Constituționale.

Judecata s-a reluat la data de 22.09.2010, când același inculpat a invocat din nou o excepție de neconstituționalitate, s-a dispus sesizarea Curții Constituționale, primul termen după restituirea cauzei fiind stabilit la data de 02.02.2011.

Prin urmare, Secția constată că, în acest dosar, pentru soluționarea celor cinci excepții de neconstituționalitate invocate în cauză, judecata a fost întreruptă, un interval de aproximativ 2 ani și 3 luni.

În dosarul nr. _____ aflat pe rolul Tribunalului București la data de 20.01.2009 s-a pus în discuția părților cererea de sesizare a Curții Constituționale formulată de unul dintre inculpați. Prin încheierea din 28.01.2009 instanța a respins cererea astfel formulată. Curtea de Apel București a admis recursul declarat de inculpat, a casat încheierea din 28.01.2009 și a trimis cauza la tribunal pentru sesizarea Curții Constituționale.

După soluționarea excepției și reluarea judecării, cauza fiind suspendată 6 luni, același inculpat a invocat o nouă excepție de neconstituționalitate și a promovat recurs împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În dosarul nr. _____, aflat în prezent pe rolul Curții de Apel Alba Iulia, s-au formulat două cereri de sesizare a Curții Constituționale, cereri ce au fost admise, cu consecința suspendării judecării cauzei pe o perioadă, totală, de 1 an și 5 luni.

Urmare a admiterii unor cereri succesive de sesizare a Curții Constituționale, judecata a fost suspendată și în dosarul nr. _____ aflat în prezent pe rolul Tribunalului Alba, pe o perioadă de 1 an și 6 luni. În cauză s-a formulat și o a treia cerere de sesizare a Curții Constituționale, iar împotriva soluției de respingere ca inadmisibilă a acestei solicitări, s-a promovat recurs.

Caracterul de multe ori abuziv al acestor cereri, formulate cu scopul evident de tergiversare, a rezultat și din soluțiile pronunțate de Curtea Constituțională cu privire la excepțiile astfel invocate, care sunt în marea majoritate a cazurilor soluții de respingere, precum și din incidența mult mai redusă a acestor cereri după intrarea în vigoare a Legii nr. 177/2010 (când acest instrument pus la dispoziția părților este utilizat în scopul pentru care a fost reglementat).

Însă chiar și după intervenția legiuitorului în sensul arătat, invocarea unor excepții de neconstituționalitate de către părțile din procesul penal poate constitui o cauză de temporizare a procedurilor, fie prin invocarea unui număr mare de excepții chiar la termenul de judecată, situație în care instanța amână pronunțarea asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale pentru un termen următor, fie ca urmare a faptului că împotriva încheierilor prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale se declară recurs. În ultima dintre situații, verificările au relevat, ca regulă, că recursul nu se judecă în termenul de 3 zile prevăzut de art.29 alin.5 din Legea nr.47/1992 republicată și modificată, cauzele amânându-se pentru soluționarea recursului și lipsa dosarului de fond la mai multe termene de judecată.

O altă cauză care duce la temporizarea procedurii o reprezintă și invocarea unor excepții de neconstituționalitate cu privire la dispoziții legale care au fost supuse deja controlului de constituționalitate „a posteriori”, ca urmare a unor sesizări anterioare și cu privire la care există o jurisprudență constantă a Curții Constituționale, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Pentru înlăturarea efectului de prelungire a duratei procedurii prin invocarea excepțiilor chiar la termenul de judecată, prin invocarea unor excepții referitoare la dispoziții legale care au mai fost supuse deja controlului Curții și prin exercitarea căii de atac a recursului împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții

Constituționale, Secția pentru judecători, în acord cu Inspekția Judiciară, apreciază că ar fi necesară o nouă intervenție a legiuitorului, în sensul completării și modificării dispozițiilor Legii nr. 47/1992 care reglementează în prezent procedura de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate invocate în fața instanțelor.

Astfel, în reglementarea actuală, art. 29 alin. 2 din Legea nr. 47/1992 se prevede că: „Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă”.

Pentru a evita temporizarea procedurii ca urmare a invocării excepțiilor chiar la termenul de judecată, s-a propus ca textul alin. 2 al art. 29 din Legea nr. 47/1992 să fie completat cu următoarea prevedere: „Excepția se invocă de către părți sau de către procuror în scris, cu cel puțin 10 zile sau, în cauzele urgente, cu cel puțin 3 zile înaintea termenului fixat pentru judecată, sub sancțiunea respingerii sale ca tardiv introdusă. Ulterior constatării tardivității, excepția poate fi invocată din nou, cu respectarea termenului prevăzut anterior.”

Totodată, în reglementarea actuală, art. 29 alin. 5 din Legea nr. 47/1992 se prevede că „Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile”.

Pentru a înlătura temporizarea procedurii datorită exercitării separate a căii de atac a recursului împotriva încheierilor prin care cererea de sesizare a Curții Constituționale a fost respinsă, Secția consideră că ar fi necesară modificarea dispozițiilor tezei a II-a din articolul de lege mai sus enunțat, în sensul prevederii ca „Încheierea prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale să poată fi atacată cu recurs numai odată cu fondul”.

În argumentarea acestui punct de vedere, s-a arătat că, de regulă, excepțiile de neconstituționalitate a unor dispoziții legale se invocă în faza judecării în primă instanță.

De fapt, atât părțile, cât și procurorul cunosc, încă de la sesizarea instanței, care sunt dispozițiile legale care au legătură cu cauza dedusă judecării și, prin urmare, în cazul în care consideră că acestea nu ar fi conforme cu legea fundamentală au interesul să le atace imediat. Cum, atât în materie civilă, cât și în materie penală există reglementări care prevăd că apelul ori recursul declarat împotriva sentințelor sau deciziilor se consideră declarat și împotriva încheierilor premergătoare, nimic nu împiedică instanța de apel sau recurs să verifice legalitatea acestor încheieri și, chiar din oficiu, să constate că încheierea prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale este netemeinică și nelegală și să dispună astfel desființarea/casarea ei și sesizarea Curții Constituționale cu excepțiile invocate.

O altă modalitate prin care s-ar putea reduce perioadele de temporizare a procedurii este aceea a modificării și completării Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în sensul de a se prevedea obligativitatea înaintării instanței de control judiciar, competentă să soluționeze recursul împotriva încheierii prin care s-a soluționat cererea de sesizare a Curții Constituționale (precum și căile de atac declarate împotriva altor hotărâri pronunțate pe parcursul soluționării cauzei, cum sunt cele în materia măsurilor asigurătorii) a cererilor respective și a unor înscrisuri relevante dintre cele aflate la dosarul cauzei, în copii certificate, pentru a se evita astfel înaintarea în integralitatea sa a dosarului instanței și eventuale amânări dispuse pentru lipsa dosarului de fond.

2. Formularea și încuviințarea cererilor de amânare ale părților pentru angajare apărători, pentru studierea dosarului și pregătirea apărării pentru imposibilitatea de prezentare a apărătorilor aleși sau pentru imposibilitatea de prezentare a inculpaților.

Formularea și încuviințarea unor astfel de cereri, într-un exercițiu normal al drepturilor procesuale se circumscrie cerinței de a garanta părților un proces echitabil, ceea ce implică și asigurarea și respectarea dreptului la apărare.

Caracterul complex al cauzelor ce fac obiectul prezentelor verificări, decurgând din natura faptelor cercetate, numărul mare al acestora, al inculpaților și/sau părților civile și părților responsabile civilmente poate justifica formularea unor cereri pentru

pregătirea apărării, amânare în situația imposibilității de prezentare a apărătorului ales sau a inculpatului.

Într-un număr semnificativ dintre dosarele analizate, exercițiul acestor drepturi s-a realizat însă cu rea credință, în scopul amânării repetate a cauzelor.

Temporizarea procedurii se impune a fi analizată atât din perspectiva modului de exercitare a drepturilor procesuale de către părți, dar și din perspectiva măsurilor dispuse de instanța de judecată, de a sancționa astfel de conduite, constatându-se de multe ori absența unor astfel de măsuri sau lipsa de fermitate în aplicarea acestora, aceste ultime aspecte urmând a fi analizate în cadrul prezentării cauzelor subiective de temporizare.

Revenind la conduita părților, se poate concluziona că o cauză importantă ce a condus la prelungirea duratei procedurilor este reprezentată de formularea și încuviințarea cererilor de amânare ale inculpaților sau celorlalte părți, pentru angajarea apărătorilor, pentru studierea dosarului și pregătirea apărării, dar mai ales pentru imposibilitatea de prezentare a apărătorilor aleși sau pentru imposibilitatea de prezentare a inculpaților.

În acest sens, verificările efectuate au relevat faptul că, în aproape toate dosarele analizate, au fost dispuse amânări la numeroase termene de judecată, din cauza lipsei inculpaților sau apărătorilor aleși ai acestora, pe diverse motive.

Chiar în situația în care s-au luat toate măsurile procedurale puse la dispoziția judecătorului, cauzele au suferit numeroase amânări din acest motiv, punând instanța în imposibilitatea de a începe cercetarea judecătorească o perioadă îndelungată de timp. Acest motiv a dus la temporizarea procedurii mai ales în cauzele cu mai mulți inculpați, în care apărătorii aleși ai acestora au lipsit pe rând, la termene diferite de judecată, solicitând amânarea cauzelor pentru imposibilitate de prezentare, consecința fiind prelungirea duratei procedurii.

De exemplu, în dosarul nr. _____ aflat pe rolul Tribunalului București, de la data primei investiții a instanței cu soluționarea cauzei până în prezent s-au acordat 19 termene, urmare a încuviințării cererilor formulate de inculpați pentru angajare apărător, lipsă de apărare, imposibilitatea de prezentare a apărătorilor aleși sau a inculpaților sau pentru studierea dosarului și pregătirea apărării.

În dosarul nr. _____ aflat pe rolul aceleiași instanțe, au fost acordate, de la data sesizării instanței prin rechizitoriul parchetului, 11 termene pentru motivele anterior menționate. La prima judecare în fond, cauza s-a amânat pe parcursul a 12 termene de judecată din cauza lipsei nejustificate a avocaților aleși ai inculpaților care nu și-au asigurat substituirea și în dosarul nr. _____ (Curtea de Apel București).

Analiza modului în care instanțele au soluționat cererile de amânare astfel formulate trebuie făcută prin raportare la dispozițiile legale incidente în materie, care reglementează asistența învinutului sau a inculpatului, reprezentarea părților la judecată și încălcările care atrag nulitatea în legătură cu aceste cereri.

Conform reglementării cuprinse în art. 171 din Codul de procedură penală, printre situațiile în care asistența juridică a învinutului sau inculpatului este obligatorie se numără și cea a cauzelor în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare, printre aceste cauze înscriindu-se și cele având ca obiect infracțiuni de corupție, precum și cauzele în care inculpatul este deținut sau arestat, situație, de asemenea, frecvent întâlnită în cazul dosarelor având ca obiect infracțiuni de corupție.

De asemenea, reglementarea actuală cuprinsă în alin. 4 ind.1 al art.171 Cod procedură penală, care, în mare parte este preluată și în art. 91 alin. 2 din Noul Cod de procedură penală, aprobat prin Legea nr. 135/2010, permite instanței de judecată, în situația în care asistența juridică este obligatorie, înlocuirea avocatului ales al inculpatului cu unul din oficiu, numai dacă avocatul ales lipsește nejustificat și nu-și asigură substituirea, dar nu și când apărătorul ales lipsește justificat și nu își asigură substituirea.

S-a constatat în acest sens că, de regulă, când lipsesc justificat, apărătorii aleși ai părților nu și-au asigurat substituirea, prevalându-se de dispozițiile art. 234 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat, care prevăd că avocatul împiedicat să-și îndeplinească serviciul profesional își va asigura substituirea dacă, în prealabil, obține acordul clientului său.

Prin urmare, pentru neasigurarea substituirii, apărătorii au invocat, de cele mai multe ori, faptul că partea reprezentată nu a fost de acord cu aceasta, iar instanța - având în vedere reglementarea actuală cuprinsă în art. 171 alin. 4 ind.1 Cod procedură penală și

faptul că art. 197 alin. 2 Cod procedură penală sancționează cu nulitatea absolută nerespectarea dispozițiilor legale relative la asistența juridică a învinutului sau inculpatului, atunci când aceasta este obligatorie potrivit legii - nu are altă posibilitate decât cea a amânării cauzei.

Totodată, chiar și atunci când dispune înlocuirea apărătorului ales cu unul din oficiu în condițiile specificate de art. 171 alin. 4 ind.1 Cod procedură penală, instanța este obligată să acorde un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării, în practică, de regulă, dispunându-se amânarea judecării la un termen următor și în această situație.

Nici reglementările cuprinse în art. 91 din Noul Cod de procedură penală nu conțin dispoziții care să pună la dispoziția instanței instrumente mai eficiente pentru a preîntâmpina temporizarea procedurii din cauza lipsei justificate sau nejustificate a apărătorilor aleși ai părților, în special ai inculpaților.

La fel, Secția reține faptul că, modificarea adusă art. 198 Cod procedură penală prin Legea nr. 202/2010, care reglementează expres printre abaterile judiciare lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a-și asigura substituirea în condițiile legii sau refuzul acestuia de a asigura apărarea precum și abuzul de drept constând în exercitarea cu rea credință a drepturilor procesuale de către părți sau reprezentanții legali ai acestora, nu a fost de natură să reducă în mod semnificativ incidența situațiilor prezentate.

Secția apreciază că s-ar impune completarea reglementărilor din Codul de procedură penală (atât cel actual, cât și cel viitor) cu unele dispoziții referitoare la asistența juridică asigurată prin intermediul avocatului numit din oficiu și la situațiile în care instanța poate dispune înlocuirea avocatului ales cu unul din oficiu.

În primul rând, Inspecția a considerat că s-ar impune înlăturarea dispozițiilor art. 234 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat, care prevăd că avocatul împiedicat să-și îndeplinească serviciul profesional își va asigura substituirea dacă, în prealabil, obține acordul clientului său, o asemenea dispoziție, cuprinsă într-o reglementare cu forță juridică inferioară Codului de procedură penală, care este o lege organică, nefiind în

măsură să modifice dispozițiile procedurale și totodată fiind un factor favorizant pentru exercitarea drepturilor procedurale dincolo de limitele și scopul recunoscute de lege.

Pe de altă parte, Inspecția Judiciară a opinat că se impune modificarea și completarea dispozițiilor art.171 alin.4 Cod procedură penală (art.91 alin.1 din noul Cod de procedură penală) cu următoarea dispoziție „Când asistența juridică este obligatorie se iau măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu. În aceste cauze apărătorul din oficiu va asigura asistența juridică pe întreaga durată a judecării cauzei, chiar dacă inculpatul este reprezentat de apărător ales”.

Inspecția a mai precizat că dispozițiile art. 171 alin. 1 Cod procedură penală (art. 91 alin. 1 noul Cod de procedură penală), în forma actuală, prevăd că atunci „când asistența juridică este obligatorie, dacă învinuitul sau inculpatul nu și-a ales un apărător, se iau măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu”, iar prin modificarea și completarea propusă se impune obligația organelor judiciare de a desemna un apărător din oficiu în cauzele în care asistența judiciară este obligatorie, indiferent dacă acesta și-a ales sau nu un apărător.

Astfel se preîntâmpină situațiile în care se acordă un nou termen de judecată pentru pregătirea apărării, dacă apărătorul ales nu se prezintă în cauză și este înlocuit cu cel din oficiu, întrucât acesta din urmă, fiind desemnat încă de la început în cauză și incumbându-i prin lege obligația asigurării asistenței juridice pe tot parcursul judecății, poate asigura apărarea, fără a mai fi necesară acordarea unui termen de minim 3 zile în acest sens.

Din această propunere de modificare și completare decurg în mod firesc și altele, și anume, cea de modificare și completare a dispozițiilor art.171 alin.4¹ teza a II – a Cod procedură penală (art.91 alin.2 teza a II – a din Noul Cod de procedură penală) în sensul următor: „În cursul judecății, după începerea dezbaterilor, când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales lipsește și nu-și asigură substituirea ori refuză să asigure apărarea, asistența juridică va fi asigurată de apărătorul din oficiu desemnat conform alin.4 (respectiv alin.1)”.

Prin modificarea propusă se asigură asistența juridică și se evită amânarea cauzei în situația în care apărătorul ales al inculpatului lipsește și nu-și asigură substituirea,

indiferent dacă lipsa sa este justificată sau nejustificată, pe când în reglementarea actuală și cea cuprinsă în noul Cod de procedură penală asigurarea asistenței juridice de către un avocat din oficiu care să-l înlocuiască pe cel ales este posibilă doar în ipoteza lipsei nejustificate a apărătorului ales.

Prin prisma modificărilor și completărilor propuse mai sus, Inspecția a apreciat că este necesară și completarea, în mod corespunzător, a art. 171 alin. 5 Cod procedură penală (art. 91 alin. 4 din Noul Cod de procedură penală), cu următoarea dispoziție: „Delegația apărătorului desemnat din oficiu încetează la prezentarea apărătorului ales, cu excepția situațiilor prevăzute de alin. 4 (respectiv alin. 1)”.

3. Necesitatea administrării unui probatoriu complex a reprezentat o altă cauză de temporizare a procedurii, în cazul specific al dosarelor având ca obiect infracțiuni de corupție.

Gradul de complexitate deosebit de ridicat al cauzelor ce fac obiectul dosarelor verificate, determinat de natura și amploarea activității infracționale reținute în sarcina inculpaților, numărul mare de părți, valoarea prejudiciilor produse persoanelor vătămate, implică și un probatoriu complex, care de cele mai multe ori presupune și efectuarea unor expertize tehnice de specialitate sau a unor expertize criminalistice, consecința fiind aceea a acordării de numeroase termene de judecată pentru administrarea acestor probe.

Numărul mare de martori audiați în cursul urmăririi penale și imperativul administrării nemijlocite de către instanță a probelor, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale conferite părților prin normele legale, au determinat de asemenea prelungirea procedurii judiciare, administrarea probei testimoniale fiind realizată pe parcursul mai multor termene de judecată, chiar în condițiile în care instanțele au luat măsuri de sancționare sau de aducere cu mandat a martorilor care, deși legal citați, nu s-au prezentat în vederea audierii.

Astfel, dosarul nr. _____ aflat în prezent pe rolul Curții de Apel Bacău are 276 volume și privește 98 părți. Acest fapt a determinat o complexitate sporită a probatoriului, prin multitudinea înscrisurilor depuse, inclusiv documente contabile, situații financiare, dar și prin lucrările de specialitate efectuate în cauză, respectiv

expertize contabile defalcate pe obiectele de activitate ale societăților comerciale implicate în cauză () și „ expertize care vizau 27, respectiv 36 societăți comerciale. Doar raportul de expertiză contabilă pentru însuma 2.333 pagini.

Distinct, au fost dispuse și efectuate în cauză mai multe expertize grafologice, cu obiective multiple și complexe, precum și expertiză tehnică construcții. Simultan, s-a constatat că pe parcursul instrumentării au fost soluționate chestiuni privind măsurile procesuale privind pe inculpați, în prezent toți fiind cercetați în stare de libertate, cereri privind ridicarea sechestrelor instituite la cererea părții civile.

În dosarul nr. (aflat în prezent pe rolul Curții de Apel București) au fost trimiși în judecată un număr de 339 inculpați, doar audierea acestora implicând un efort logistic și de resurse de timp deosebit. S-a impus alocarea unei perioade importante de timp pentru administrarea probatoriului, perioadă ce se regăsește în principal la Tribunalul București, instanța la care s-a procedat în mod regulat, în intervalul ianuarie 2007 - septembrie 2010, la ascultarea martorilor încuviințați.

Cauza ce face obiectul dosarului nr. (Judecătoria Ploiești) are ca părți 2 inculpați trimiși în judecată în stare de libertate și peste 100 de părți vătămate/civile, iar prin rechizitoriu au fost propuși spre audiere 77 de martori, până la data efectuării controlului audiindu-se 58 de martori. În cauza ce face obiectul dosarului nr. (Curtea de Apel Alba Iulia), la judecarea fondului au fost audiați 65 de martori.

În unele situații nu amploarea probatoriului a condus la mărirea duratei de soluționare, ci specificul probatoriului ce se administrează.

Astfel, în dosarul nr. al Curții de Apel București, la termenul din 29.06.2010 s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice referitoare la înregistrările și interceptările audio, având ca obiectiv principal verificarea autenticității CD-urilor ce cuprind înregistrări. Abia la data de 16.06.2011 (la un an de la data încuviințării probei) Institutul Național de Expertize Criminalistice București a confirmat că măsură să efectueze expertiza în cauză, după ce în prealabil a comunicat instanței, că are ca obiect de activitate doar efectuarea expertizelor criminalistice și a nu a celor tehnice”, și a

recomandat instanței ca pentru efectuarea acesteia să se adreseze, conform art. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, Ministerului Justiției prin direcția de specialitate, care autorizează experți tehnici judiciari din specialitatea cerută. Raportul de expertiză a fost depus la dosarul cauzei la termenul de judecată din 27 octombrie 2011.

De altfel, efectuarea unor expertize, dispuse în temeiul art. 91¹-91⁶ Cod procedura penală, conduce de cele mai multe ori la amânarea repetată a cauzelor. Dificultățile ivite în practică în efectuarea unor astfel de expertize a fost determinată de insuficiența specialiștilor în materie, dar și de complexitatea evidentă pe care o prezintă astfel de lucrări.

4. Dificultățile legate de îndeplinirea procedurii de citare cu părțile.

În acest sens s-a arătat că, în majoritatea cauzelor analizate, a fost implicat un număr remarcabil de părți sau martori, fapt ce a determinat prelungirea duratei procedurii, datorită neîndeplinirii procedurii de citare cu părțile sau cu martorii, alternativ, la mai multe termene de judecată.

Din acest punct de vedere, o îmbunătățire a fost adusă de modificările dispozițiilor procedurale din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, modificări de natură a înlătura disfuncționalitățile constatate, atât prin accesul acordat instanțelor la bazele de date electronice deținute de organele administrației publice, prin dispozițiile art.184¹ Cod procedură penală, cât și prin posibilitatea citării prin reprezentant a părților civile sau părților vătămate (dispozițiile art.174 alin.3-6 Cod procedură penală, introduse prin prevederile pct.18 din Legea nr.202/2010).

În aceeași direcție a accelerării procedurii judiciare Inspekția a subliniat și modificările aduse dispozițiilor alin.1 și 3 ale art.291 Cod procedură penală, care prevăd acoperirea oricărei nelegalități survenite în procedura de citare a părților în cazul în care partea se prezintă personal ori prin avocat ales sau desemnat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătura cu partea reprezentată. Dispozițiile anterior amintite extind și cazurile în care se consideră că partea are termen în cunoștință.

Deși aceste instrumente legale au fost puse la dispoziția instanțelor de judecată începând cu luna octombrie 2010 și, din verificarea dosarelor ce fac obiectul prezentului control, a rezultat că instanțele au dat eficiență acestora (în principal prin aceea că au reținut ca fiind îndeplinită procedura cu părțile care, personal sau prin reprezentant au semnat dovada de înmănare a procedurii de citare, fără a se mai impune reluarea procedurii de citare cu acestea), însă în continuare incidența situațiilor în care cauzele se amână repetat pentru neîndeplinirea procedurii de citare a fost mare.

Și în acest caz, alături de motivele obiective care determină amânarea (decurgând din schimbarea domiciliului/sediului; modificări intervenite în organizarea societăților comerciale, părți în dosarele penal – reorganizare, dizolvare, lichidare – ce implică necesitatea comunicării unor date suplimentare referitoare la stadiul procedurii, administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat; necesitatea citării inculpatului prin Ministerul Justiției Direcția de Drept Internațional și lipsa relațiilor privind stadiul soluționării cererii de extrădare și a cererii prin care să se solicite consimțământul autorităților străine cu privire la judecarea și arestarea aceluiași inculpat – situație incidentă în mai multe dosare aflate pe rolul Judecătoriei Sector 1 București, etc.), au fost identificate și motive subiective.

Astfel, în unele situații, Inspecția a apreciat că amânarea cauzei putea fi evitată printr-o verificare atentă a adreselor menționate în citațiile emise pentru diferite termene, solicitarea datelor necesare de la instituțiile abilitate, prin citarea societăților comerciale părți în dosare prin fax, telefonic, sau prin afișare și înlăturarea în termen scurt a impedimentelor ce au condus anterior la neîndeplinirea procedurii de citare.

5. Parcurgerea mai multor stadii procesuale ca urmare a casării cu trimitere spre rejudecare.

Posibilitatea casării cu trimitere spre rejudecare la instanța care a pronunțat hotărârea casată este prevăzută de codul de procedură penală, astfel încât derularea procedurii într-o cauză pe parcursul a două (sau mai multe) cicluri procesuale este reglementată de lege, conducând, în unele situații, la mărirea considerabilă a duratei de soluționare a respectivelor cauze.

În situația reluării judecății pe parcursul unuia sau a mai multor cicluri procesuale, termenele stabilite la înregistrarea cauzelor pentru soluționarea căilor de atac, sau în rejudecare, sunt cele utilizate în mod obișnuit, fără a se ține cont de vechimea cauzei.

Spre exemplu, în dosarul nr. _____ – nr. vechi _____, aflat în prezent pe rolul Curții de Apel București, prin sentința penală nr. _____ a Tribunalului Ialomița s-a dispus restituirea dosarului la Direcția Națională Anticorupție pentru refacerea urmăririi penale, pentru toți inculpații, avându-se în vedere încălcarea normelor procedurale penale. Hotărârea a fost casată în recurs, dispunându-se casarea și trimiterea cauzei la instanța de fond, pentru continuarea judecății, finalizată printr-o soluție de achitare pronunțată la 25.01.2008.

Prin decizia dată în apel la 30.04.2009, s-au admis apelurile și s-a restituit cauza la parchet, în vederea refacerii actului de sesizare al instanței. Recursul declarat împotriva acestei hotărâri a fost admis de Înalta Curte de Casație și Justiție, care a dispus casarea cu trimitere spre rejudecare la Curtea de Apel București, reluându-se judecarea apelului.

Și în alte dosare (de exemplu, în dosarele nr. _____, nr. _____, nr. _____,

- Curtea de Apel București, nr. _____ - Curtea de Apel Bacău, nr. _____ - Curtea de Apel Galați, nr. _____ – Curtea de Apel Timișoara - s-au parcurs două cicluri procesuale, reluându-se judecarea fondului sau apelului, urmare a deciziilor de casare cu trimitere spre rejudecare.

Inspekția Judiciară a menționat situația dosarului nr. _____ (Curtea de Apel Bacău), întrucât în motivarea deciziei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a reținut incidența motivului de casare prevăzut de art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 Cod procedură penală, apreciindu-se că unul dintre cei doi judecători ai instanței de apel se afla într-o situație de incompatibilitate întrucât a participat la instrumentarea dosarului în primă instanță la 17 termene din cele 20 acordate, perioadă în care s-a administrat întreg probatoriul, s-au luat declarații inculpaților și martorilor, au fost soluționate cereri de probatorii, s-a dispus asupra cererilor privind măsurile asigurătorii luate de procuror. În privința celui de-al doilea membru al completului din apel s-a reținut o prezumție de parțialitate, dedusă din participarea acestuia la judecata în recurs a cererii de revocare a

arestării inculpaților. În raport de considerentele deciziei de casare, Inspecția a reținut astfel caracterul imputabil al casării deciziei nr. _____ a Curții de Apel Bacău, prin încălcarea de către magistrații instanței de apel a dispozițiilor privind incompatibilitățile.

S-a reținut însă că aspectul privind existența unui caz de incompatibilitate a judecătorilor instanței de apel nu a fost ridicat de părți în timpul judecării apelului, parchetul invocând această chestiune abia după pronunțarea soluției, în cadrul motivelor de recurs.

6. Formularea unor cereri de strămutare, urmată de suspendarea judecății până la soluționarea acestora, a constituit o altă cauză care a determinat prelungirea duratei procedurii.

Analiza efectuată cu privire la cauzele de temporizare a procedurii în dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect infracțiuni de corupție a relevat că, în multe dintre dosarele analizate, durata procedurii s-a prelungit și din cauza formulării de către părți sau procuror a unor cereri de strămutare și mai ales datorită suspendării judecării cauzei ca urmare a formulării cererilor respective.

În dosarul nr. _____, aflat în prezent pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care durata totală a procedurii este de 8 ani și 5 luni, cauza a fost strămutată de două ori, fiind investit inițial cu soluționarea acesteia Tribunalul Arad, ulterior Tribunalul Mureș, pentru ca în final să se dispună strămutarea cauzei la Tribunalul Ialomița.

O situație asemănătoare se întâlnește și în dosarul nr. _____, cauza fiind inițial înregistrată pe rolul Curții de Apel Cluj, strămutată la Curtea de Apel Timișoară și, ulterior, la Curtea de Apel București.

Intervalul de timp alocat soluționării cererilor de strămutare - ce presupune suspendarea cauzei la instanța de fond sau amânarea judecății, precum și circuitul dosarelor între instanțele implicate - nu a fost unul foarte mare și nu a reprezentat un procent semnificativ în durata totală de soluționare, însă acesta s-a adăugat unor alte cauze de temporizare, conducând în final la prelungirea procedurii judiciare.

Conform dispozițiilor art. 56 alin. 3 din Codul de procedură penală, instanței care soluționează cererea de strămutare i se permite să dispună suspendarea judecării până la soluționarea acesteia, situație în care cauza stă în nelucrare până la pronunțarea soluției date asupra strămutării.

În sensul accelerării judecării Inspecția a menționat modificările aduse dispozițiilor art. 60 Cod procedură penală prin Legea nr.202/2010, modificări prin care s-a prevăzut posibilitatea dispunerii strămutării numai la o instanță învecinată sau din circumscripția unei curți de apel învecinate ori la o curte de apel învecinată, această dispoziție fiind de natură a facilita transmiterea cu celeritate a dosarului strămutat de la o instanță la alta.

S-a menționat și că, în același sens al accelerării procedurii, dispozițiile art. 72 din Noul Cod de procedură penală, aprobat prin Legea nr.135/2010, prevăd expres că „introducerea unei cereri de strămutare nu suspendă judecarea cauzei”.

7. Modificarea calității persoanelor trimise în judecată, modificarea dispozițiilor legale ce reglementează competența după calitatea persoanei, urmate de ivirea unor conflicte negative de competență a reprezentat o altă cauză care a contribuit la prelungirea duratei procedurilor.

La mărirea duratei procedurii a contribuit și modul (uneori diferit) în care instanțele au interpretat dispozițiile incidente referitoare la competență, decurgând din calitatea de senator/deputat a unora dintre inculpați.

Prin raportare la data săvârșirii faptelor, data dobândirii și data pierderii calității de parlamentar de către inculpat, data sesizării și cea a derulării procedurilor în fața instanței, s-a apreciat, diferit, de tribunal și instanța supremă asupra modului în care funcționează beneficiul competenței speciale decurgând din calitatea făptuitorului (de senator, respectiv deputat).

Spre exemplu, în dosarele nr. _____ și nr. _____ la momentul sesizării instanței supreme prin rechizitoriu, inculpații aveau calitatea de membri ai Parlamentului României.

Ulterior sesizării, inculpații nu au mai deținut funcțiile respective și, prin urmare, dosarele au fost declinate la Tribunalul București.

Prin raportare la data faptelor presupus săvârșite de inculpați, data dobândirii și data pierderii calității de parlamentar de către aceștia, data sesizării instanței și cea a derulării procedurilor în fața instanței, s-a apreciat, diferit, de către tribunal și instanța supremă asupra modului în care funcționează beneficiul competenței speciale decurgând din calitatea făptuitorului.

O situație similară se întâlnește în dosarul nr. _____ în care, pentru soluționarea conflictului negativ de competență dintre Curtea de Apel Oradea și Tribunalul Satu-Mare au fost necesare 11 luni.

Lămurirea aspectelor legate de competența materială și după calitatea persoanei în soluționarea cauzei a determinat declinarea de competență și, în unele situații, soluționarea conflictului negativ de competență, în cauzele în care erau inculpate persoane care, la data săvârșirii faptelor pentru care erau cercetate, acestea aveau calitatea de militar.

Potrivit dispozițiilor art. 35 alin. 1 din Codul de procedură penală și celor ale alin. 2 al aceluiași articol, în redactarea anterioară Legii nr. 356/2006, în caz de indivizibilitate sau conexitate, dacă competența în raport cu diferiții făptuitori ori diferitele fapte aparține, potrivit legii, mai multor instanțe și dacă dintre instanțe una este civilă, iar alta militară, competența revenea instanței militare. Textul procedural a fost modificat prin art. I pct. 17 din Legea nr. 356/2006, în aceeași situație de indivizibilitate sau conexitate, competența revenind instanței civile.

Conform dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, cauzele aflate în curs de urmărire penală sau de judecată la parchetele ori instanțele militare la data intrării în vigoare a prezentei legi, date în competența parchetelor sau instanțelor civile, vor continua să fie urmărite ori judecate de parchetele sau instanțele militare.

Prin decizia nr. _____, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 356/2006, reținându-se,

în esență, că acesta reglementează diferit competența de urmărire penală și de judecată a unor persoane având același statut și aflate în aceeași situație juridică, dată de acuzația de a fi săvârșit o faptă penală.

Astfel, în dosarul nr. _____ aflat în prezent pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea Militară de Apel a declinat competența în favoarea Tribunalului Militar Teritorial București, acesta a declinat competența în favoarea Curții, prin regulator de competență s-a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții Militare de Apel, care, ulterior adoptării de către Curtea Constituțională a deciziei (excepție invocată în cauza anterior menționată, la data la care aceasta se afla pe rolul Curții Militare de Apel București) a declinat competența în favoarea Curții de Apel București.

De asemenea, Inspecția a reținut că și în dosarele nr. _____, nr. _____, nr. _____ – Curtea de Apel București, dosarul nr. _____ (Curtea de Apel Ploiești) instanțele au procedat la declinarea de competență prin raportare la aceste dispoziții legale.

În dosarul nr. _____ aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și soluționat în primă instanță de curte la 27.04.2011, s-a procedat la declinarea competenței de soluționare în două rânduri, în final rămânând investită instanța inițial sesizată. Aceasta s-a datorat intervenirii unor modificări legislative ce statuuau cu privire la competența în cauze referitoare la foștii miniștri și fapte săvârșite în timpul mandatului și interpretarea dată de instanțe acestor dispoziții legale.

Astfel, Legea nr. 115/1999 privind răspunderea ministerială, modificată prevedea la art. 23 alin. 2 și 3 că urmărirea și judecarea foștilor membri ai Guvernului pentru infracțiuni săvârșite în exercițiul funcției lor, se efectuează potrivit normelor de procedură penală de drept comun, iar prevederile de ordin procedural ale legii nu se aplică foștilor membri ai Guvernului în nicio situație.

Fosta Curte Supremă de Justiție investită inițial cu soluționarea cauzei, în care figurează ca inculpat un fost ministru, a declinat competența de soluționare în favoarea Tribunalului București, apreciind incidente normele procedurale de drept comun.

Dispozițiile legale anterior menționate au fost declarate neconstituționale prin decizia nr. _____ a Curții Constituționale și, având în vedere decizia instanței de contencios constituțional Tribunalul București, la 29.10.2007, a declinat competența de soluționare în favoarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Și în dosarul nr. _____ declinarea succesivă de competență între Judecătoria Sector 1 București și Curtea de Apel București, ce a implicat soluționarea conflictului negativ de competență (calitatea de avocat a inculpatului determinând divergențele în aprecierea instanței competente) a condus la temporizarea cauzei pe o perioadă de 9 luni.

8. Necesitatea soluționării cererilor și excepțiilor (altele decât cele de neconstituționalitate) invocate de părți pe parcursul procedurii judiciare, a reprezentat o altă cauză care a determinat prelungirea duratei procedurii în dosarele analizate.

Astfel, din verificările efectuate a rezultat că, specific pentru dosarele analizate, a fost invocarea pe parcursul procedurii judiciare a excepțiilor neregularității actului de sesizare și nulității urmăririi penale, excepții care sunt invocate la același termen de judecată sau la termene de judecată diferite și pentru a căror soluționare, de regulă, instanța dispune amânarea cauzei.

De exemplu, în dosarul nr. _____ al Curții de Apel Iași, soluționarea excepției neregularității actului de sesizare a condus la întreruperea judecății pe o perioadă de 9 luni.

Astfel, la termenul din 09.04.2008, instanța de judecată a respins excepția privind neregularitatea actului de sesizare, această încheiere fiind atacată cu recurs, cale de atac ce a fost respinsă ca inadmisibilă de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 30.05.2008.

Împotriva deciziei instanței supreme s-a formulat contestație în anulare, precum și recurs împotriva deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție. Dosarul a fost restituit Curții de Apel Iași, cu prim termen de judecată după restituire la data de 21.01.2009.

În dosarul nr. _____ al Tribunalului București soluționarea cererii de restituire a cauzei la parchet și excepția de nulitate a actului de sesizare (implicit a căilor

de atac declarate împotriva hotărârilor instanței de fond) au condus la amânarea cauzei pe o perioadă de 5 luni.

Temporizarea procedurii a fost determinată în acest caz de faptul că excepțiile respective se invocă în scris la termenul fixat pentru judecată, aducându-se în dezbaterea instanței multiple probleme legate de modul în care s-au administrat probele în faza de urmărire penală, astfel încât, față de complexitatea aspectelor ridicate, instanța a fost nevoită să dispună amânarea cauzei pentru soluționarea cererilor astfel formulate.

Această problemă a fost rezolvată prin dispozițiile cuprinse în noul Cod de procedură penală, care, prin prevederile referitoare la atribuțiile judecătorului de cameră preliminară (art.54) fixează în sarcina acestui judecător rezolvarea excepțiilor mai sus enunțate, anterior sesizării instanței cu fondul cauzei. De asemenea, prin reglementarea modului de soluționare și a căilor de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor date în camera preliminară (art.346-347), se ajunge la pronunțarea unei soluții definitive cu privire la excepțiile respective, care nu vor mai putea fi invocate în faza de judecată.

În urma verificărilor efectuate au fost identificate și cauze subiective care au dus la temporizarea procedurii, cu precizarea că ponderea acestor cauze a fost una relativ scăzută, motivele pentru care procedura a fost prelungită fiind în special de natură obiectivă.

Principalele cauze subiective care au dus la temporizarea procedurii identificate în urma verificărilor efectuate a fost:

1. Lipsa de fermitate a instanței în aplicarea de sancțiuni procedurale părților și participanților la procedurile judiciare vinovați de tergiversarea soluționării cauzelor.

Această cauză a fost prezentă în special în dosarele în care s-au încuviințat expertize tehnice de specialitate sau expertize criminalistice. Verificările au relevat că, în anumite dosare, deși rapoartele de expertiză nu au fost depuse la mai multe termene consecutive de judecată, experții nu au fost amendați, prelungindu-se astfel în mod nejustificat durata procedurii.

Au mai fost constatate și cazuri izolate în care, deși nu s-au prezentat la mai multe termene de judecată, față de martorii încuviințați în probațiune nu s-a dispus nici o măsură.

Tot cu titlu de excepție au fost identificate situații în care amânarea a fost determinată de necomunicarea unor relații de către diferite instituții și față de persoanele responsabile nu s-a dispus vreo măsură sancționatorie.

De asemenea au fost identificate situații în care nu s-au dispus măsuri de sancționare a apărătorilor aleși care nu s-au prezentat, nu au făcut dovada imposibilității de prezentare și nu și-au asigurat substituirea, deși în respectivele cauze conduita astfel manifestată de avocați era una de evidentă tergiversare, prin incidența repetată a acestor cauze de amânare.

În dosarul nr. _____ al Judecătorei Bacău, la data de 07.04.2009 cauza a fost amânată față de decesul unuia dintre inculpați, împrejurare în raport de care s-a dispus obținerea de relații pentru aflarea moștenitorilor acestuia. Relațiile solicitate au fost obținute după aproximativ 6 luni, în luna noiembrie 2009, fără ca împotriva persoanelor vinovate de necomunicarea relațiilor să se dispună vreo măsură de sancționare, astfel că abia la termenul din 17.11.2009 s-a dispus citarea moștenitoarei defunctului.

Începând cu următorul termen acordat, deși procedura era legal îndeplinită cu toate părțile, cauza a fost din nou amânată la cererea avocaților - pentru imposibilitate de prezentare - și față de lipsa unor inculpați și avocați aleși.

La niciunul dintre termenele de judecată nu s-au dispus măsuri de sancționare a persoanelor vinovate de amânarea cauzei, dar nici de asigurare a prezenței în instanță a inculpaților care lipseau nejustificat, prin adoptarea măsurilor prevăzute de Codul de procedură penală. Adoptarea măsurilor de sancționare a fost solicitată de reprezentantul parchetului în ședința de la 20.04.2009, însă instanța nu a dat curs solicitării.

În dosarul nr. _____ (aflat în prezent pe rolul Curții de Apel București) s-a dispus amânarea pentru imposibilitate de prezentare a avocaților, fără să se facă dovada (de cele mai multe ori), fără a li se pune în vedere asigurarea substituiri, ori să se dispună, pentru asigurarea apărării, avocat din oficiu. Deși au fost 12 termene în care

cauza s-a amânat pentru motivele anterior enunțate (la data la care dosarul se afla pe rolul Tribunalului Militar Teritorial București), instanța a dispus măsuri de sancționare doar în două rânduri.

2. Întârzierea în redactarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

Astfel de situații au fost constatate în mod izolat, iar perioada reprezentată de realizarea cu întârziere a redactării deține, de regulă, o pondere redusă în durata totală a procedurii.

Ca exemplu, s-a menționat că, în dosarul nr. _____, sentința penală nr. _____ pronunțată de Tribunalul Satu-Mare a fost redactată cu o întârziere de 5 luni, iar în dosarul nr. _____ al Judecătoriei Aiud, sentința penală nr. _____ nu era încă redactată la data verificărilor, Inspekția judiciară sesizându-se din oficiu cu privire la întârzierile în redactare înregistrate de judecătorul respectiv.

În dosarul nr. _____ al Tribunalului București s-a amânat pronunțarea timp de două luni și hotărârea pronunțată la 15.11.2010 a fost redactată cu depășirea termenului legal, ceea ce a condus și la înaintarea cu întârziere a dosarului în calea de atac (între momentul pronunțării sentinței de fond și cel al înregistrării cauzei la instanța de control judiciar au trecut aproape 6 luni). Această situație a fost determinată însă de dificultatea sporită a cauzei, în care au figurat 339 de inculpați, 8 părți civile și mai multe părți responsabile civilmente, ce implicat administrarea unui probatoriu amplu și complex.

În dosarul nr. _____ al Curții de Apel București, la mărirea duratei de soluționare a cauzei a contribuit și împrejurarea că, după închiderea dezbaterilor asupra fondului la termenul din 22.03.2010 și amânarea succesivă a pronunțării, cauza a fost repusă pe rol la 26.04.2010, pentru a se lămurii aspecte în legătură cu încadrarea juridică a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații.

După reluarea dezbaterilor și noi concluzii asupra fondului la termenul din 14.06.2010, pronunțarea a fost amânată succesiv la 22.07.2010 (o lună și o săptămână), când s-a pronunțat prima hotărâre asupra fondului de la investirea instanțelor. S-au emis două încheieri de îndreptare a erorilor materiale strecurate în minuta pronunțată la

22.07.2010, iar sentința penală nr.

a fost redactată la 30.05.2011, la 9

luni de la pronunțare.

Deși s-au constatat, alături de motive obiective de temporizare, decurgând din complexitatea cauzei, în care au fost trimiși în judecată 65 de inculpați și cauze subiective de temporizare, imputabile completului de judecată, Inspecția Judiciară nu a putut realiza demersuri suplimentare, privind sancționarea pentru o eventuală abatere disciplinară, întrucât judecătorul cauzei s-a pensionat (decretul de eliberare din funcție prin pensionare publicându-se în 02.12.2011).

În dosarul nr. _____ al Tribunalului Bacău s-a constatat că o anume temporizare a cauzei a fost determinată de redactarea cu întârziere de 4 luni a hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță și de tehnoredactarea acesteia într-un interval de circa 3 luni de zile.

Cu privire la această întârziere Inspecția Judiciară nu a putut reține caracterul culpabil al efectuării cu întârziere a lucrării, având în vedere complexitatea deosebită a cauzei, întinderea considerentelor hotărârii judecătorești care totalizează 392 de pagini, dar și alte împrejurări privind activitatea desfășurată de judecătorul cauzei în perioada anului 2010.

3. Administrarea probelor în etape a reprezentat o altă cauză care a condus la prelungirea nejustificată a judecății în unele dosare, însă fără a avea o pondere însemnată în ansamblul motivelor care au determinat temporizarea procedurii.

Această cauză de temporizare a procedurii a decurs și din faptul că, în reglementarea actuală, cuprinsă în art. 321 Cod procedură penală intitulat „ordinea cercetării judecătorești”, cu excepția obligativității audierii inculpatului prezent la judecată, anterior administrării celorlalte mijloace de probă, nu este prevăzută o ordine expresă cu privire la modalitatea de administrare a probelor.

Un plus de reglementare sub acest aspect este realizat prin dispozițiile cuprinse în art. 376 alin. 3 din noul Cod de procedură penală, aprobat prin Legea nr. 135/2010, prin care se prevede cu mai multă rigoare ordinea administrării probelor.

În dosarul nr. _____ prorogarea, cu ocazia soluționării fondului cauzei (de către Tribunalul București), a discutării aspectelor de ordin probator pe durata mai multor termene, după finalizarea audierii tuturor inculpaților, în condițiile în care era evidentă intenția acestora de tergiversare a cauzei prin neprezentare, prin rezilierea contractelor de asistență juridică sau prin neasigurarea asistenței juridice, a condus la temporizarea procedurii.

În dosarul nr. _____ al Judecătoriei Sector 5 București, în care instanța a fost sesizată cu infracțiuni în legătură cu finanțarea unor proiecte cu fonduri provenind de la Comunitatea Europeană, maniera de încuviințare și administrare a probelor în etape a condus la mărirea duratei procedurii. Față de aspectele ce urmau a fi lămurite prin efectuarea unei expertize contabile, s-a apreciat că asupra utilității acesteia instanța se poate pronunța după administrarea probei testimoniale.

Pentru efectuarea expertizei contabile încuviințate inițial s-a amânat cauza pe o perioadă de un an și 2 luni. Abia ulterior, s-a apreciat ca fiind necesară efectuarea unei expertize cu aceleași obiective de către un expert specializat în fonduri comunitare, raportul fiind depus la dosar la 10 luni de la data încuviințării probei.

Trebuie menționat că în cauză termenele acordate au fost scurte, acestea au fost stabilite inclusiv pe perioada vacanței judecătorești, s-au luat măsuri de sancționare a apărătorilor inculpatului, care au formulat cereri repetate de imposibilitatea de prezentare, a martorilor și a experților.

Și în dosarul nr. _____ al Judecătoriei Sector 5 București modalitatea de încuviințare și administrare a probelor în etape a condus la mărirea duratei procedurii. S-a apreciat asupra utilității administrării în cauză a celor două expertize după audierea martorilor și, deși la termenul din 08.06.2011 s-au pus în discuție obiectivele expertizelor, acestea au fost stabilite după 4 luni, abia la termenul din 19.10.2011, când s-au desemnat experții și s-au emis adrese către aceștia.

4. Insuficienta studiere a dosarelor reprezintă o altă cauză care a dus la prelungirea nejustificată a procedurii.

Au fost întâlnite și situații izolate în care temporizarea procedurii s-a datorat neglijării obligației de studiere a dosarelor repartizate, care a avut ca și consecință administrarea probatoriuului în etape, un exemplu în acest sens fiind dosarul nr. _____ aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara.

În dosarul nr. _____, după rămânerea în pronunțare la termenul din data de 02.03.2011 cauza s-a repus pe rol la data 16.03.2011, în vederea citării pentru audiere a trei martori și pentru a se administra proba cu expertiză tehnică, în condițiile în care anterior, la 02.02.2010 (în fața instanței de fond) inculpatul solicitase acest probatoriu, fiindu-i respins, apreciindu-se la acel moment că probele nu sunt utile.

În dosarul nr. _____ al Judecătoriei Bacău, solicitarea unuia dintre inculpați de introducere în cauză a Agenției pentru Dezvoltare Rurală, în calitate de persoană responsabilă civilmente, formulată încă de la începutul anului 2009 și reiterată în ședința din 07.04.2009, a fost pusă în discuție abia în ședința din 20.04.2010 când s-a dispus amânarea pentru obținerea de relații în vederea soluționării cererii.

După amânări succesive pentru lipsa relațiilor, fără sancționarea persoanelor vinovate de necomunicarea acestora, în ședința de la 28.09.2010 s-a luat act de depunerea acestora și s-a amânat cauza pentru a se lua cunoștință de conținutul lor. Ca atare, cererea de introducere în cauză a instituției menționate a fost soluționată la 05.10.2010, acesta fiind termenul la care instanța a dat citire actului de sesizare a instanței (după mai bine de 2 ani de la înregistrarea dosarului pe rol).

5. Acordarea unor termene lungi, cu consecința lipirii de eficiență a dispozițiilor prevăzute în Legea nr.202/2010 în vederea accelerării judecătii.

În acest sens verificările au relevat, ca regulă, că la instanțele pe rolul cărora au fost identificate dosare având ca obiect infracțiuni de corupție, nu s-a dat eficiență dispozițiilor Legii nr. 202/2010 care prevăd accelerarea judecăților, termenele acordate fiind în medie de o lună. Motivul invocat de conducerile instanțelor este acela al insuficienței dotărilor, respectiv a sălilor de judecată și a tehnicii de înregistrare a ședințelor de judecată.

De asemenea, de regulă, în cauzele în care inculpații nu erau arestați instanțele nu au fixat termene de judecată pe durata vacanței judecătorești.

Secția pentru judecatori reține observațiile Inspecției Judiciare, formulate în urma verificărilor efectuate:

Responsabilitatea pentru modul de gestionare a unui dosar aparține instanței care este obligată să asigure desfășurarea cu celeritate a procedurii. Aceasta revine în primul rând judecătorilor cauzei, care trebuie să dispună măsurile procedurale necesare îndeplinirii acestui scop.

Conducerea instanței are, la rândul său, un rol important în economia respectării termenului rezonabil de soluționare, adoptarea unor măsuri, de ordin administrativ, organizatoric fiind necesară și putând asigura condițiile optime pentru activitatea de judecată propriu zisă. Doar un efort comun din partea judecătorilor investiți cu soluționarea unor astfel de cauze și al conducerii instanței poate crea premisele soluționării cu celeritate a dosarelor.

Cu excepția Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții de Apel București, unde numărul dosarelor ce privesc infracțiuni de corupție este relativ mare, incidența acestor cauze pe rolul celorlalte instanțe este una redusă.

Ținând cont de numărul redus al acestor cauze ar trebuie ca gestionarea lor să se facă fără a perturba semnificativ activitatea instanței.

Modificările aduse prin Legea nr. 177/2010 și nr. 202/2010 au conferit instrumente legale pentru realizarea unei judecăți accelerate și pentru înlăturarea unor cauze „notorii” de temporizare.

Cu toate acestea, în practică, nu s-a constatat la nivelul tuturor instanțelor, modificarea modului de organizare și a celui de instrumentare a dosarelor.

În acest sens, Inspecția a apreciat că se impune o mai mare implicare a conducerii instanțelor pentru identificarea unor soluții care să asigure desfășurare a ședințelor de judecată la intervale reduse de timp (astfel încât termenele să se poată acorda săptămânal, la câteva zile, în continuare, etc.), în sensul alocării în acest sens a unor săli de ședințe (inclusiv aparatura tehnică necesară desfășurării procesului penal).

În situația în care aceasta nu se poate realiza la nivelul instanței investită cu soluționarea cauzei (prin luarea în considerare chiar a posibilității desfășurării ședințelor de judecată după amiaza), varianta desfășurării ședințelor în sediul altor instanțe din aceeași localitate poate fi luată în considerare (sistem aplicat, cu succes, deși cu un efort deosebit, de către Înalta Curte de Casație și Justiție).

În afară de asigurarea sălilor necesare desfășurării ședințelor de judecată, și o programare riguroasă a desfășurării ședințelor, o evidență a cauzelor de mare corupție (dar și a altor cauze de o complexitate sporită, care ar impune măsuri speciale la nivelul instanței/secției, decurgând din numărul mare de părți, inculpați sau părți civile/părți responsabile civilmente, numărul mare de martori, etc., pentru a se asigura citarea și audierea acestora și aducerea la îndeplinire a altor măsuri procesuale), poate reprezenta un instrument util în gestionarea (administrativă) a acestor cauze.

O astfel de evidență în care să se menționeze toate datele relevante ale cauzei (pe măsura evoluției acesteia) – părți, fapte, data săvârșirii acestora, data intervenirii prescripției răspunderii, data sesizării instanței, termenele acordate și motivele de amânare, precum și aspecte în legătură cu activitatea completului de judecată – număr de ședințe, volum de activitate, atribuții non - jurisdicționale ale membrilor completului, situația redactărilor, ar permite o evaluare periodică a situației și o apreciere pertinentă asupra eventualelor măsuri ce se impun, în sensul degrevării judecătorilor de anumite atribuții sau reducerea gradului de încărcătură al completului.

Inspecția a mai apreciat că, în practică, ar trebui să se dea eficiență conceptului de complet specializat (care soluționează infracțiuni de corupție) și dispozițiilor art. 95 alin. 8 ind. 1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, care prevăd că, la cererea motivată a completului de judecată investit cu soluționarea unui dosar care în mod constant necesită un timp de lucru ce acoperă durata normală a unei ședințe de judecată, colegiul de conducere al instanței poate să dispună, până la soluționarea cauzei respective sau până la un alt moment al procesului, ca acelui complet să nu îi mai fie repartizate alte cauze.

Monitorizarea permanentă a situației existente la nivelul instanței, permite adoptarea unor măsuri în acest sens care să asigure judecătorului condițiile necesare desfășurării activității de judecată.

Toate aceste măsuri de ordin administrativ pot asigura, așa cum s-a menționat și în precedent, condițiile necesare desfășurării activității de judecată și creează premisele derulării procesului cu celeritate. Odată asigurate acestea, rămâne în sarcina judecătorilor cauzei să procedeze la o altă modalitate de instrumentare a dosarelor, adaptată modificărilor legislative și la asumarea reală a rolului pe care îl au în instrumentarea și soluționarea acestor dosare (într-un termen rezonabil, cu asigurarea și respectarea tuturor drepturilor procesuale conferite părților).

S-a remarcat, de asemenea, faptul că unele complete de la Curtea de Apel București și de la Tribunalul București au dat eficiență dispozițiilor Legii nr. 202/2010, în sensul acordării unor termene scurte în cauzele având ca obiect infracțiuni de corupție.

Totodată, s-a evidențiat efortul remarcabil al judecătorilor Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul accelerării judecării în dosarele verificate, în condițiile lipsei acute de judecători și personal auxiliar, judecătorii fixând termene scurte, de o săptămână sau chiar de câteva zile, utilizând și săli de judecată ale altor instanțe, pentru a soluționa dosarele respective.

Având în vedere cele reținute în raportul Inspecției judiciare, Secția apreciază că desfășurarea procedurii în cauzele analizate s-a făcut, în general, în limita cadrului legal prescris de dispozițiile procedurale și regulamentare (cu interpretările pe care unele dintre acestea le pot determina), iar temporizarea procedurilor nu decurge, de regulă, din conduite imputabile judecătorilor cauzei, fiind determinată predominant de cauze obiective.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 41 lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu

unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Aprobarea Raportului Inspecției Judiciare nr. 2788/IJ/2241/SIJ/2011 privind analiza dosarelor de mare corupție aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și pe rolul curților de apel și instanțelor arondate acestora, din perspectiva managementului de caz.

Art.2 – Comunicarea raportului de control către conducerile judiciare ale curților de apel în vederea luării măsurilor corespunzătoare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Legii nr. 202/2010, urmând ca măsurile dispuse să fie comunicate Inspecției Judiciare în termen de 3 luni de la data aprobării raportului.

Art.3 – Monitorizarea situației dosarelor având ca obiect infracțiuni de corupție, referitor la modul de respectare a dispozițiilor legale ce privesc soluționarea cu celeritate a cauzelor, urmând ca pe baza noii situații statistice, transmisă de conducerile curților de apel până la data de 01.07.2012, să se stabilească instanțele la care se impune a fi efectuate verificări directe.

Art.4 – Sesizarea Direcției Legislație, Documentare și Contencios din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea emiterii unui punct de vedere cu privire la propunerile de modificare și completare a dispozițiilor din Codul de procedură penală, Legea nr. 47/1992 și Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Art.5 – Recomandă tuturor instanțelor preluarea modelului de management al dosarelor implementat de către Înalta Curte de Casație și Justiție în gestionarea cauzelor de mare corupție.

Art.6 – Dispune sesizarea Institutului Național al Magistraturii în vederea includerii în programele de pregătire profesională a judecătorilor a temelor puse în discuție din cuprinsul raportului Inspecției Judiciare.

Art.7 – Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare, Direcției Legislație, Documentare și Contencios, Direcției resurse umane și organizare și Institutului Național al Magistraturii, în vederea luării măsurilor legale care se impun.

Data în București, la data de 28 februarie 2012

Președinte,
Judecător Alina Nicoleta GHICA

